

DE MODERNE BIEDTRANT

Wie brult het hardst en/of het langst?

Als student had schrijver dezes de eer en het genoegen “op kast te zitten” bij een bijzonder fatsoenlijk en intellectueel persoon, een lector Klassieke Talen aan de Universiteit. U kunt zich voorstellen dat mijn vijfjarig verblijf in zijn huis een zeer positief effect op mijn opvoeding heeft gehad.

Ook droegen de secundaire bestaansvoorwaarden in hoge mate bij tot een onberispelijke levenswandel. Wat wil je? Hij woonde in een herenhuis, in een villapark (onze buurman was overigens de cabaretier Tom Jansen) in een klein dorp –iedereen kende iedereen- met slechts één café. Tot overmaat van ramp bleek na enige tijd dat zijn vrouw, mijn hospita, mijn achternicht was –“van je familie moet je het maar hebben-“ en dat zij als een broedse engelbewaarder waakte over mijn doen en laten.

Overigens was het verblijf in huize V. niet zo drukkend als geschetst, want mijn nicht vertoonde wél broedse trekken, maar haar “ei-gevoel” was redelijk slecht ontwikkeld. Om de maand kreeg zij namelijk duidelijke kenmerken van vluchtgedrag (moest naar oom Piet in Purmerend of naar petekind in Alkmaar) en liet zij het beheer van het huis aan ons over.

Dat waren voor Ton en mij altijd heerlijke momenten, want Ton lapte dan alles wat op etiquette leek aan zijn laars, beleefde in het enige café onderaan de heuvel de grootste pret met domme spelletjes als knobbelen, duizenden en toepen en moest meestal bij sluitingstijd- met een x-aantal borrels op- door mij heuvelopwaarts geduwd worden.

Hoe ludiek wij na zo'n cafébezoek vaak waren moge blijken uit een tijdverdrijf dat wij “boerenmetworsten” genoemd hadden, dat uiterst simpele spelregels had en met eenvoudig materiaal kon worden gespeeld: Men diende zich twee grote boerenmetworsten aan te schaffen, de ondergrond moest van linoleum zijn (het was dus een binnenhuissport), de puck was een stuk harde worst (chorizo was bijvoorbeeld uitstekend), er waren twee speelhelten, de voorkamer en de achterkamer, het doel in de voorkamer was de open haard, het doel in de achterkamer de glazen bibliotheekkast. Degene die de meeste treffers scoorde was uiteraard winnaar. Het is overigens meerdere keren gebeurd dat we puck kwijt raakten en die pas enkele dagen later (in de open haard of onder de plint van de kast) terugvonden... via ons feilloze reukorgaan.

Wat voor menselijke trekken mijn hospes ook had, in één opzicht was hij zo onverzettelijk als een Friese Skutjesieler. Samen met zijn vrouw bleef hij een trouw aanhanger van de Weense Klaveren, een systeem dat zeker geen miljoenenaanhang heeft verworven. Ondanks het feit dat in die jaren het Acol-systeem al redelijk populair was (wij schrijven 1954) bleef hij Dr. Stern c.s. trouw.

Wat wij echter ook toen al behoorlijk eigenaardig vonden, was het feit dat zij het als ongepast beschouwden dat hun biedverloop werd gehinderd door een tussenbod of een uitneembod. Zelfs een doublet van hun kant, waarbij wij vier of vijf down gingen, als “redding tegen niets”, vermocht hem amper te troosten en hij bleef bedroefd mokken, dat we hun biedopbouw hadden verstoord of hen een contract door de neus hadden geboord.

Jaren later begon ik mij echter te realiseren dat eigenlijk alle biedsystemen van de laatste dertig á veertig jaar (Acol, Precisie, Romeinse Klaveren, Napolitaanse Ruiten, EKAS en Poolse Pas) veel aandacht besteden aan het constructief bieden (eigen biedopbouw) maar het competitief element (de verdediging) vaak verwaarlozen of onderwaarden.

Het meest saillant op dit gebied is dat alleen in het EKAS-systeem een verdediging tegen het Precisiesysteem is ontwikkeld, terwijl het eerste Acolhandboek van Crowhurst (“Precision Bidding in Acol”, editie 1974) zelfs geen melding maakte van het Precisiesysteem. Het enige wat hij deed was de term overnemen om hiermee de suggestie te wekken dat ook Acol aanspraak kon maken op nauwkeurigheid. Zes jaar later gaf Crowhurst een tweede boek uit

(“Acol in Competition” , 1980) waarin uitsluitend aandacht werd besteed aan het competitief bieden (“contested auctions”), een werk dat hij overigens al in zijn eerste boek aankondigde. Het Nederlands taalgebied werd respectievelijk in 1983 en 1988 twee bridgeconventieboeken rijker van de hand van Cees Sint en Ton Schipperheijn: “Het Moderen Acolboek” (1983) en “Het Moderne Conventieboek (1988), waarbij in beide werken aandacht werd besteed aan de verdediging tegen o.a. de multi 2♦ en aan het antwoord op het volgbod na 1 SA. De verdediging tegen het Precisiesysteem ontbrak in beide boeken geheel. Waarom? We weten het niet; misschien heeft de vrij korte populariteit van dat systeem (en de latere uitwerking ervan door de Italianen met het Superprecisie) en de overvleugeling ervan door Acol er iets mee te maken.

Dat men de laatste jaren meer en meer het belang is gaan inzien van het competitieve bieden mag blijken uit de beide boeken van Berry Westra, een van onze Nederlandse wereldkampioenen, die in 1993 een op Acol gebaseerd werk uitgaf, dat het constructieve bieden behandelde en in 1994 een tweede boek het licht deed zien, waarin het competitieve bieden centraal stond. Typerend voor de groeiende populariteit van het bieden in competitie was dat laatstgenoemde werk bijna 150 pagina's meer telt het constructieve deel (resp. 383 en 239 bladzijden). Hoe gek het ook mag klinken, ondanks de ruime opzet van het tweede boek, heb ik niet kunnen ontdekken wat als defense tegen het Precisie en het Superprecisie kan dienen.

We nemen in dit artikel de vrijheid om, bij gebrek aan beter, twee methoden ter verdediging tegen Precisie onder de loop te nemen.

Een:

We beginnen met een ludieke: Enkele jaren geleden vroeg een bridge(echtpaar) om inzage in het (overigens herhaaldelijk aangepaste en gewijzigde) Precisiesysteem van de heren Bicknese en Jesmiatka. De heren B&J zijn gentlemen en gaven hun systeemkaart graag een week te leen. De week daarop zaten ze weer bij elkaar aan tafel. De nu geïnformeerde tegenstanders zouden beslagen ten ijs zijn gekomen, als ze de moeite hadden genomen om het systeem van B. en J. te bestuderen, maar hadden dit –naar ik later vernam- nagelaten. Het enige wat zij tijdens de tweede ontmoeting hadden gedaan was zo intelligent mogelijk kijken, een speelse glimlach om de lippen krullen en begrijpend knikken, als de biedserie van de heren langskwam.

Twee:

Crash-Robinson

Deze defense tegen sterke klaveropening komt als volgt aan zijn naam:

Crash is een samenvoeging van de Engelse termen C (colour) RA (rank) en SH (shape). Hij werkt als volgt:

1♣ bij de tegenpartij (altijd sterk in precisie) en nu biedt je tussen:

doublet: sterke hand 15+

1♦ : tweekleurenspel (5/5 of 5/4) ♣/♠ of ♦/♥ (gelijke kleur dus C)

1♥ : tweekleurenspel ♣/♦ of ♥/♠ (gelijke rang dus RA)

1♠ :4-kaart ♠ met 2 tot 10 punten (!) puur destructief.

1SA: tweekleurenspel ♣/♥ of ♦/♠ (gelijke vorm klaveren en harten zijn rond van boven de andere twee spits SH)

2♣/♦/♥/♠: 5 kaart in die kleur, een volgbod.

U ziet alles om het Precisiesysteem minder precies te maken.

Cor Hazen augustus 1994